

Arrest

nr. 215 083 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad

worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat een verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 december 2018 werd het volgende opgenomen:

“De zaken 216 880 en 216 881 (volgnr. 21) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter wijst er de verzoekende partijen op dat de verwerende partij, na het tussenkomen van de thans bestreden beslissingen, nog nieuwe beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker heeft genomen op 27 augustus 2018, die hen ter kennis werden gebracht op 31 augustus 2018 en waartegen zij klaarblijkelijk geen beroep hebben ingediend. Hiernaar gevraagd, stellen de verzoekende partijen hun belang te behouden omdat het bestaan van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven tot het opleggen van inreisverboden, dat bij gedwongen verwijdering het aantal bevelen de beroepstermijn bepaalt en dat dit alles geen hypothetisch risico is, waarbij ze er specifiek op wijst daar dat het opleggen van inreisverboden schering en inslag is. Zij menen dat de bestreden beslissingen “ontijdig” werden genomen en dat geen onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd doorgevoerd, zodat zij uit het rechtsverkeer moeten worden verwijderd”

Het blijkt dus dat na het treffen van de bestreden bijlage 13*quinquies*, de verwerende partij een nieuwe bijlage 13*quinquies* getroffen heeft op 27 augustus 2018, die ter kennis werd gebracht op 31 augustus 2018. Uit de databank van de Raad blijkt niet dat er een beroep werd aangetekend tegen de laatst getroffen bijlage 13*quinquies* van 27 augustus 2018. Dit houdt in dat het belang bij het beroep teloor is gegaan. Immers, indien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, kan de verwerende partij terugvallen op de bijlage 13*quinquies* van 27 augustus 2018 om desgevallend een gedwongen uitvoering ervan te regelen. Deze beslissing is immers definitief en uitvoerbaar. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt nog belang te hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden bijlage 13*quinquies* omdat het bestaan van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven tot het opleggen van inreisverboden, merkt de Raad op dat dit neerkomt op een puur hypothetisch en derhalve onaanvaardbaar belang (*cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.837 (c)*). De verzoekende partij kan zich in voorkomend geval alsnog tegen nieuwe beslissingen richten en zich op alle eventuele onwettigheden beroepen (*cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.837 (c)*). Waar de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissing “ontijdig” werd genomen, dient de Raad op te merken dat dit neerkomt op wetskritiek aangezien artikel 52/3, §1, eerste lid (oud), van de Vreemdelingenwet voorziet dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet getroffen worden wanneer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, *quod in casu*. Zelfs indien in de thans bestreden beslissing geen onderzoek is gebeurd naar de schending van artikel 3 van het EVRM, ziet de Raad niet in en de verzoekende partij legt ook niet uit hoe dit ertoe aanleiding kan geven dat ze alsnog belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing als er ondertussen al een nieuwe verwijderingsmaatregel werd getroffen die definitief en uitvoerbaar is. Het louter gelijk krijgen kan op zich de gevraagde vernietiging niet wettigen (RvS 29 april 1999, nr. 80.016). De verzoekende partij kan haar actueel belang bij huidig beroep dan ook niet steunen op het gegrond zien verklaren van het enig middel waarin de schending van artikel 3 van het EVRM werd opgeworpen.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA